

DE
FAMILIE
SLOTJE

MARIEKE VAN HOOFF

MET TEKENINGEN
VAN
HENK VAN DER GUGTEN

Baeckens

DE FAMILIE SLOTJE

De familie Slotje was een keurige familie. Ze woonde in een klein stadje. De Slotjes, dat waren papa Slotje, mama Slotje, inwonende opa Slotje en Sandy Slotje, de dochter. Ze waren zo keurig dat zelfs de flosjes aan de tapijten op zaterdag gekamd werden. De tafel werd keurig gedekt. Het eten werd keurig geserveerd.

De familie Slotje had een keurige winkel. Op zaterdag hielpen Sandy Slotje, hoewel ze er eigenlijk te jong voor was, en opa Slotje, hoewel hij er eigenlijk te oud voor was, daar af en toe mee. De winkel was een keurige slotenmakerswinkel. De hele stad was er klant, want de Slotjes waren altijd vriendelijk, vakkundig en leverden keurig werk.

Ze waren erg graag gezien en gerespecteerd.

En als de familie Slotje geen groot geheim had gehad en enkel keurig was geweest, was daarmee de kous af en had dit boek helemaal niet bestaan.

Maar de familie Slotje had gelukkig wél een groot geheim.

Het keurig zijn was een soort dekmantel. Een 'verbergen van', zeg maar.

In werkelijkheid was opa Slotje helemaal niet keurig. Verre van! Hij was de beste inbreker die er ooit bestaan heeft. De allergrootste. Net zoals bij dokters bestaan er ook bij inbrekers goede en minder goede inbrekers, gemiddelde en uiterst klungelige inbrekers, meer dan gemiddelde en geniale inbrekers. Opa Slotje was meer dan geniaal. Hij was de vader van alle inbrekers. De oerinbreker. Een goeroe-inbreker, bewonderd door de hele inbrekersgemeenschap. Maar dat mocht niemand in de stad weten, anders vloog opa de gevangenis in en de hele familie erbij.

Op een regenachtge zaterdag sloot opa Slotje zoals gewoonlijk om halfzes stipt de winkel.

Zijn rechtereen kriebelde. Dat betekende maar één ding: opa Slotje had zin.

Zin om ergens in te breken. Dus wachtte hij tot het donker werd, nam zijn inbrekersrugzak en stapte in de auto.

‘Een uitstekende avond om mijn slag te slaan’, mompelde hij gelukkig. Opa Slotje reed een chique villawijk in en wachtte. Een voor een gingen de lichten uit. Hij neuriede blij een liedje. Nu kon het nog, straks moest hij muisstil zijn. Na tien minuten neuriën, stapte hij uit de auto.

Dat witte hoge huis met die kort gesnoeide druivelaars, daar moet ik zijn, dacht hij.

Uiterst voorzichtig en tegelijkertijd razendsnel naderde hij de poort. Opa Slotje schoof van schaduw naar schaduw, zelfs een voorbijganger zou hem niet hebben opgemerkt. Toen stond hij voor de poort en nog geen drie seconden later stond hij binnen.

Opa Slotje grinnikte geluidloos. Deze klus werd een makkie. Die bewakingscamera in de hoek was nep. Een lichtje, meer niet.

Binnen zette hij zijn nachtbril op. De eerste van het land, door hemzelf ontwikkeld. Daarmee kon hij alles zien in het donker. Hij had er twee jaar aan gewerkt. Niemand wist dat hij hem had, zelfs zijn eigen kleindochter niet. Opa Slotje spiedde in het rond. Juwelen: in de rugzak. Bronzen beeldje: in de rugzak. Fototoestel met lens: in de rugzak. Hij wilde al vertrekken, maar toen zag hij de ultragroednieuwe tv hangen. Opa Slotje had een zwak voor tv’s, zeker als ze ultragroednieuw waren. Hij hing zijn rugzak om en verwijderde de tv vliegensvlug van de muur. De tv was erg groot en daardoor nogal onhandig om te dragen, maar, dacht opa Slotje, toch echt té ultragroednieuw om te laten hangen. Voorzichtig wurmde hij zich ermee door de poort naar buiten.

Snel naar de auto. Opa Slotje liep met de ultragroednieuwe-maar-zwaarder-dan-hij-dachte tv door de straat. Maar toen ging het fout.

De auto! De auto was verdwenen.

Opa Slotje zei een heel lelijk woord. Dat deed hij nooit als hij aan het werk was: kalmte was belangrijk.

Hij keek nog eens rond. Vergeefs, de auto was weg.

‘Ben ik hem vergeten op slot te doen? Dat is me nog nooit overkomen! Hij is zeker

gepikt door Slinkse Sammie. Of zou De Bul dit op haar geweten hebben?’ Opa Slotje zuchtte diep. Dit was een ramp. Zonder wagen kon hij zijn buit niet vervoeren! Hoe kon hij zo stom zijn?

Op dat moment stopte er een auto naast hem.

‘Alles in orde, Slotje?’

Slinkse Sammie. Het kon niet veel erger zijn.

‘Samuel. Prima hoor.’

‘Is er iets met je auto, of zo?’

Opa Slotje tuurde door zijn nachtbril naar Slinkse Sammies gezicht. Had hij hem misschien gepikt? Maar dat kon bijna niet.

‘Hij wil niet starten. Ik breng hem morgen naar de garage.’ Opa Slotje dacht er niet aan om de waarheid te vertellen. De tv wiebelde intussen vervaarlijk in zijn handen.

Slinkse Sammie wachtte even en vroeg toen: ‘Goeie nacht gehad?’

‘Dat gaat.’

‘Ik wel. Vond het huis van een oude weduwe. Mens lijkt wel blind en doof. Kon zelfs de ketting van haar hals afhalen zonder dat ze het merkte.’

